

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **V. P.**
zastoupená advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2020, č. j. MV-19606-5/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 2. 2020, č. j. MV-19606-5/SO-2020, **se ruší** a věc se **vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to k rukám její advokátky Mgr. Pavlíny Zámečnickové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně dne 14. 10. 2013 podala u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“) podle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31.

12. 2013 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost o vydání povolení k trvalému pobytu po pěti letech nepřetržitého pobytu na území. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 11. 12. 2013, čj. OAM-21281-8/TP-2013, tuto žádost zamítlo na základě § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná rozhodla o podaném odvolání rozhodnutím ze dne 13. 1. 2015, čj. MV-5819-3/SO-2014, tak, že rozhodnutí zrušila a vrátila věc k opětovnému projednání. K tomuto kroku přistoupila na základě shledané nepřezkoumatelnosti závěru Ministerstva vnitra o tom, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ministerstvo vnitra totiž v rozporu s judikaturou správních soudů nezkoumalo intenzitu hrozby narušení veřejného pořádku.
2. Ministerstvo vnitra následujícím rozhodnutím ze dne 27. 4. 2015, čj. OAM-21281-24/TP-2013, žádost opětovně zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 77 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na základě toho, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 9. 2015, čj. MV-76865-4/SO-2015, rozhodnutí opětovně zrušila a věc vrátila k dalšímu projednání. K tomuto kroku přistoupila na základě zjištění, že z protokolu o výsledku žalobkyně nebylo možné učinit závěr o tom, že by vědomě obcházela účel povoleného dlouhodobého pobytu s cílem splnit podmínky pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Rovněž uvedla, že neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu není důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 75 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra žádost v následném rozhodnutí po doplnění spisového materiálu opětovně zamítlo rozhodnutím ze dne 28. 6. 2016, čj. OAM-21281-47/TP-2013 (dále jen „třetí rozhodnutí“), na základě § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla podané odvolání a napadené rozhodnutí potvrdila rozhodnutím ze dne 12. 10. 2016, č. j. MV-114672-4/SO-2016.
3. Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Brně (dále také „soud“). Soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení rozsudkem ze dne 19. 12. 2018, č. j. 29 A 220/2016-35. Žalovaná došla k závěru, že je třeba doplnit dokazování a rozhodnutím ze dne 11. 2. 2019, č. j. MV-114672-12/SO-2016 třetí rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušila a věc mu vrátila k dalšímu projednání. Ministerstvo vnitra po opětovném doplnění spisového materiálu rozhodnutím ze dne 9. 10. 2019, č. j. OAM-21281-73/TP-2013 (dále jen „čtvrté rozhodnutí“) žádost žalobkyně zamítl s tím, že žalobkyně závažným způsobem narušila veřejný pořádek a neshledal zásad do soukromého a rodinného života. Žalovaná rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítla podané odvolání.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně předně namítala nezákonnost rozhodnutí žalované. Žalovaná postupovala v rozporu s § 2 odst. 1, 3, § 3, § 4 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgány dále postupovaly v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. Rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná a nepřezkoumatelná. Žalovaná se nevypořádala s námitkami uvedenými v odvolání.
5. Rozhodnutí správních orgánů spočívají na nesprávných skutkových závěrech. Výslech žalobkyně byl nesprávně interpretován. Žalobkyně podle názoru správních orgánů nevykonávala funkci jednatelky společnosti Popivan, s.r.o. (dále jen „Popivan“). S tím žalobkyně nesouhlasí. Závěry o tom, že žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu jako jednatelka ani jako osoba samostatně výdělečně činná, jsou nepřezkoumatelné a nemají

oporu v předložených důkazech. Ze spisu není zřejmé, že by žalobkyně již při podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu zamýšlela neplnit jeho účel. Z výpovědi žalobkyně nelze ani usuzovat, že by při podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání v podobě účasti v právnické osobě věděla, že tvrzený účel nebude nebo nehodlá plnit.

6. I kdyby žalobkyně skutečně vykonávala ve funkci jednatelky činnost, která jednání nepřislouží, nemůže tato okolnost vést k závěru, že byl závažným způsobem narušen veřejný pořádek nebo ohrožena bezpečnost jiného členského státu Evropské unie.
7. Závěr o tom, že k neplnění účelu dlouhodobého pobytu žalobkyní přistoupily další okolnosti, jež lze kvalifikovat narušení veřejného pořádku jako závažný, tedy skutečnost, že se žalobkyně měla dopustit zároveň s neplněním dlouhodobého účelu i nelegální práce, je nesprávný, v rozporu s provedenými důkazy a se zákonem. V daném případě nebyla prokázána soustavnost výkonu práce pro zaměstnavatele dle pokynů zaměstnavatele. Závěry o výkonu nelegální závislé práce správní orgány nesprávně interpretovaly z výsledku žalobkyně. Žalobkyně nebyla kontrolována panem R., nýbrž v rámci výkonu funkce jednatele jménem společnosti sháněla pro společnost zakázky a subdodávky. Činila tak samostatně, nezávisle a bez pokynů či nařízení jiných osob. Činnost žalobkyně v žádném případě nenaplňuje znaky nelegální závislé práce.
8. Ministerstvo vnitra ani žalovaná nejsou orgánem příslušným k postihu nelegální práce. Zda žalobkyně vykonávala nelegální práci, není pro posouzení jejího jednání z hlediska následků vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců relevantní. K neplnění účelu dlouhodobého pobytu tedy nepřistoupila žádná další individuální okolnost, která by jednání žalobkyně mohla kvalifikovat jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem.
9. Za závažné narušení veřejného pořádku nelze dle ustálené judikatury považovat spáchání jakéhokoli trestného činu či porušení jakéhokoli právního předpisu. Je nezbytné postupovat individuálně. K výkladu pojmu závažné narušení veřejného pořádku žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34. Jednání, kdy není vykonávána funkce jednatele a tím není plněn účel pobytu a namísto toho je vykonávána nelegální závislá práce, nenaplňuje znaky žádné skutkové podstaty trestného činu a tak v něm nemůže být spatřováno závažné narušení veřejného pořádku.
10. Správní orgány pochybily, neboť při svém rozhodování dostatečně neposoudily, zda jednání žalobkyně představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Dále se nezabývaly intenzitou jednání narušující veřejný pořádek, významem porušené normy a formou zavinění. Žalovaná nepostupovala v intencích jí citovaného rozsudku. V důsledku absence hodnocení závažnosti narušení veřejného pořádku jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná. Správní orgány se dostatečně nezabývaly a nevypořádaly s otázkou zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy – intenzitou narušení veřejného pořádku a intenzitou následku spočívajícího v zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Rovněž byl nesprávně hodnocen dopad od rodinného a soukromého života žalobkyně. Správní orgány nepřihlédly a nehodnotily délku pobytu žalobkyně na území ČR (žije zde přibližně 14 let), že na území ČR dlouhodobě podniká jako osoba samostatně výdělečně činná, dodržuje zákony, nedopustila se žádného trestného činu ani přestupku.

11. Je nutno posoudit časový odstup mezi jednáním a okamžikem, kdy správní orgány o žádosti žalobkyně rozhodovaly, tedy aktuálnost narušení veřejného pořádku. Žalovaná pouze konstatovala, že délka řízení nezakládá nezákonnost jeho rozhodnutí a ze zákona nevyplývá, že by závažné narušení veřejného pořádku mělo být posuzováno ve vztahu do budoucna. Stěžejní je dle žalované, zda došlo k narušení veřejného pořádku v minulosti a zda narušení dosahovalo intenzity závažného narušení. Takový závěr je v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34. Od doby, kdy se dle správních orgánů měla žalobkyně dopustit neplnění účelu podnikání a výkonu nelegální práce, do vydání žalobou napadeného rozhodnutí, uplynulo 9 let. Jednání z období 31. 8. 2010 do 13. 3. 2011, které nevykazuje znaky trestného činu, nemůže naplňovat znaky závažného narušení veřejného pořádku. Nejednalo se o jednání dostatečně závažně ohrožující některý ze základních zájmů společnosti a ani o jednání aktuální. Podmínky podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců tak nejsou naplněny.
12. Z popsanych důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a aby žalovaná nahradila žalobkyni náklady právního zastoupení.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná uvedla, že žalobkyně uvádí v zásadě totožné námitky a argumenty, jaké uvedla v odvolání. Žalovaná námitky řádně vypořádala a odkazuje na napadené rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a věcně správné.
14. Námitka plnění funkce jednatelky a podnikatelky byla dostatečně vypořádána s ohledem na konkrétní individuální situaci žalobkyně a odůvodnění bylo dostačující. Povinnost řádně odůvodnit neznamená, že je vyžadována podrobná odpověď na každý jednotlivý argument. Podstatné je, aby byly vypořádány závažné právní argumenty. Absence odpovědi na argument nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost. Správní orgán se musí vypořádat se všemi základními námitkami. Žalovaná se dostatečně vypořádala s posouzením toho, zda žalobkyně plnila funkci jednatelky, a to v kontextu právních vymezení a definic. Touto otázkou se zabýval rovněž správní orgán I. stupně.
15. Námitkou uplynutí doby od „domnělého neplnění účelu“ se žalovaná rovněž zabývala ve svém rozhodnutí. Skutečnost, že se řízení vede neúměrně dlouhou dobu, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Žádosti žalobkyně nebylo vyhověno podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, ze kterého povinnost zvážit narušení veřejného pořádku nevyplývá. Pokud by nebyla aktuálnost jednání žalobkyně shledána, neměla by taková skutečnost na znění uvedeného ustanovení jakýkoli vliv a nemohla by být v této souvislosti zohledněna. Žalovaná provedla rozsáhlé posouzení daného individuálního případu, včetně posouzení přiměřenosti dopadu zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaná se vypořádala s námitkou žalobkyně stran neposouzení všech podkladů a dezinterpretace těch vyhodnocených.
16. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn v souladu s § 3 správního řádu, nejsou o něm důvodné pochybnosti a napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. V daném případě je řízení vedeno dispoziční zásadou a tak bylo plně na žalobkyni, aby splnění zákonných podmínek prokázala.

IV. Posouzení věci soudem

17. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
18. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
19. Krajský soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí vycházející z argumentace žalobkyně, že závěry žalované o neplnění účelu povoleného pobytu jako jednatelky a OSVČ a výkonu nelegální práce jsou nepřezkoumatelné. Právní důvody nepřezkoumatelnosti rozhodnutí musí být namítány alespoň tak, aby soud mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.
20. Z napadeného rozhodnutí žalované, stejně jako z rozhodnutí Ministerstva vnitra, je patrné, že se správní orgány dostatečně zabývaly, zda je účel povoleného pobytu plněn či ne. Správní orgán I. stupně tak ve čtvrtém rozhodnutí učinil dostatečně, přičemž pro své zdůvodnění uvedl odkazy na zákonná ustanovení a judikaturu. Z rozhodnutí žalované je seznatelné, že reagovala na odvolací námitky žalobkyně a rovněž z napadeného rozhodnutí vyplývají jednotlivé konkrétní úvahy žalované. Tyto úvahy, ve vztahu k neplnění účelu pobytu jako jednatelky a OSVČ, jsou uvedeny zejména na stranách 4 až 7 napadeného rozhodnutí. V případě, že se odvolací orgán ztotožní s důvody, které vedly správní orgán I. stupně k zamítnutí žádosti žalobkyně, a tyto důvody považuje za dostatečné, není povinen ve svém rozhodnutí obsáhle rozvádět závěry a argumentaci, k nimž dospěl již správní orgán I. stupně, či uvádět důvody další. Přináší-li odvolání nové argumenty a skutečnosti, musí na ně odvolací orgán reagovat. Žalovaná přitom v projednávané věci postupovala plně v souladu s těmito požadavky. Skutečnost, že skutkový stav věci vyhodnotila ve shodě se správním orgánem I. stupně, nemůže vést k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Takto uplatněné námitky proto krajský soud shledal nedůvodnými.
21. V projednávané věci je předmětem sporu, zda došlo k naplnění důvodu pro nevydání povolení k trvalému pobytu žalobkyni a zda byl žalobkyní závažně narušen veřejný pořádek.
22. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.“* Obdobím, které správní orgány v rámci povolení trvalého pobytu posuzovaly, bylo období od 14. 10. 2008 do 13. 10. 2013.
23. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců v řešeném období zněl: *„Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
24. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“) je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti

zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. § 3 zákoníku práce pak upravuje, že závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

25. Aby mohl být s jistotou konstatován závěr o porušení podmínky plnění účelu pobytu cizincem, je v každém jednotlivém případě potřeba hodnotit konkrétní skutkové okolnosti – zejména pak rozsah období, kdy tento účel plněn nebyl, jakož i důvody tohoto neplnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29). Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně pobývala na území ČR nejprve na základě dlouhodobého víza vydaného za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“, a to od 20. 3. 2007 do 9. 2. 2008. Posléze bylo žalobkyni vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za totožným účelem. Doba platnosti dlouhodobého pobytu byla od 10. 2. 2008 do 2. 12. 2009. Následně žalobkyně požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Žádosti bylo vyhověno a doba platnosti tohoto dlouhodobého povolení byla od 2. 12. 2009 do 14. 9. 2010. Žalobkyně podala dále žádost k vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“, a to jako jednatelka společnosti Popivan. Její žádosti bylo vyhověno a pobytové povolení bylo uděleno od 14. 9. 2010 do 13. 9. 2012. Novelou zákona o pobytu cizinců došlo ke dni 1. 1. 2011 ke sloučení účelů výkoný manažer – účast v právnické osobě a podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. Žalobkyně poté podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – účast v právnické osobě“. Tato žádost byla žalobkyni zamítnuta, neboť žalobkyně neplnila účel pobytu. Žalovaná věc vrátila k dalšímu řízení a správní orgán I. stupně opětovně žádost žalobkyně zamítl. Žalobkyně posléze podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, přičemž žádost byla zamítnuta. Dne 14. 10. 2013 podala žalobkyně další žádost o povolení k trvalému pobytu, které je předmětem tohoto řízení. Dle údajů z veřejného rejstříku byla žalobkyně zapsána jako jednatelka společnosti Popivan s datem vzniku funkce 31. 8. 2010.
26. Správní orgán I. stupně provedl za účelem zjištění skutkového stavu věci dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců výslech žalobkyně, jenž byl sepsán do protokolu o výslechu žalobkyně ve věci žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 29. 3. 2013 (dále jen „protokol“). Žalobkyně do protokolu mimo jiné výslovně uvedla, že funkci jednatelky společnosti vykonává od konce srpna 2010. Jediným jejím zdrojem příjmu je práce vykonávaná pro Popivan, její měsíční příjem spojený s touto funkcí je 7 200 Kč, této činnosti se věnovala přibližně 4 až 5 dní v týdnu, cca 35 hodin týdně. Uvedla, že její činnost spočívá výlučně ve vyhledávání práce pro zaměstnance společnosti Popivan a tito zaměstnanci vykonávají úklidové práce. Žádné smlouvy nepodepisovala, na obchodním vedení společnosti ani správě financí se nepodílela. Kromě pana R. nespolečupracovala s ostatními jednatelemi. Žalobkyně uvedla jména šesti jednatelem, jména dalších neznala. Uvedla, že jednatelem je 45. Společnost má dle žalobkyně zřízen bankovní účet u „gi moneu“, o zřízení nic nevěděla a uvedla, že „na to má právo jenom pan R. a že ona sama přístup k účtu nemá“. Ohledně způsobu jednání za společnost uvedla „všechno si dělá pan R., žádný z jednatelem nemá právo podpisu“. Na dotaz správního orgánu ohledně živnostenského oprávnění uvedla, že něco má, ale neví co, poněvadž jí s tím pomáhal pan R. a paní ekonomka. Na dotaz, zda disponuje rozhodnutím úřadu práce, kterým se vydává povolení k zaměstnání, uvedla, že smlouvu, na jejímž základě může podnikat, má, vše vyřizoval pan R., sama nic nezařizovala.

27. Z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 24. 2. 2015 založeného ve správním spisu vyplývá, že ke dni vyhotovení výpisu působilo ve společnosti Popivan 42 jednatelů, přičemž každý jednatel byl oprávněn jednat jménem společnosti samostatně. Jediným společníkem byl pan M. R., který byl dle žalobkyně jedinou osobou, která podepisovala smlouvy a měla přístup k účtu společnosti.
28. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 21. 10. 2015, č. j. 3 Azs 160/2015-40: *(p)lnění účelu pobytu nemůže být doloženo pouze tím, že je někdo zapsán (zde jako statutární orgán společnosti) v obchodním rejstříku. Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území ČR vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, například dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti zde musí být skutečně vykonávány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50). Správní orgány tedy musí při posuzování žádosti o prodloužení pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec jím deklarovaný účel pobytu náležitě využívá (viz např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, ze dne 31. 10. 2014, čj. 8 Azs 105/2014-46, bod 23, ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Azs 66/2017-29, body 18 a 19 a ze dne 10. 5. 2017, čj. 7 Azs 86/2017-33, body 14 a 15). Posouzení, zda cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, záleží vždy na okolnostech konkrétního případu.*
29. Krajský soud se ztotožňuje s názorem správních orgánů, že činnost za společnost Popivan, jak ji žalobkyně popsala, nelze chápat jako výkon funkce jednatele. Žalobkyně se nepodílela na vedení společnosti, neuzavírala smlouvy, nespolupracovala s ostatními jednately. Neměla představu o příjmech a výdajích společnosti, ani o tom, co tvoří její zisk, neboť ani neměla přístup k účtu společnosti. Žalobkyně o chodu společnosti, v níž působila jako jednatelka, neměla relevantní informace. Náplní práce žalobkyně bylo výlučně obstarávání práce pro tuto společnost.
30. Krajský soud za účelem vymezení funkce jednatele obchodní společnosti považuje za podstatné závěry vyslovené Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 25. 8. 2004, sp. zn. 29 Odo 479/2003 (dostupný na www.nsoud.cz), dle něhož „*je obchodním vedením společnosti ve smyslu ustanovení § 134 obch. zák. řízení společnosti, tj. zejména organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o podnikatelských záměrech. Právní úkon, kterým se realizuje rozhodnutí o obchodním vedení společnosti, jež má více jednatelů, je jednáním jménem společnosti, k němuž je oprávněn každý z jednatelů samostatně, nestanoví-li společenská smlouva nebo stanovy jinak (§ 133 odst. 1 obch. zák.).*“ Z citovaného rozsudku dále vyplývá, že jednatelské oprávnění spočívá v zastupování společnosti a jednání jejím jménem navenek a také v obchodním vedení dovnitř společnosti (srov. také rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017-38 nebo rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2005, čj. 4 Afs 24/2003-81). Realizace obchodního vedení společnosti vyžaduje, aby jednatel jménem společnosti činil právní úkony vůči třetím osobám, pokud je k tomu oprávněn. V nyní projednávaném případě sice bylo potvrzeno, že je žalobkyně zapsána jako jednatelka obchodní společnosti ve veřejném rejstříku, avšak z její výpovědi je naprosto zřejmé, že funkci jednatelky fakticky nevykonávala. Žalobkyně uvedla, že smlouvy podepisoval pan R. a také že on byl jediný, kdo měl přístup k účtu apod.
31. Samotný počet jednatelů společnosti Popivan (42 jednatelů), vzbuzuje pochybnosti o aktivním podílení všech jednatelů na efektivním řízení společnosti. K obdobnému závěru došel i NSS v rozsudku č. j. 10 Azs 334/2017-38 (v tomto rozsudku se jednalo o 12

jednatelů). Tyto pochybnosti žalobkyně nerozptýlila ani v průběhu výslechu dne 29. 3. 2013. Jak soud uvedl výše, za obchodní vedení společnosti je dle žalobkyně odpovědný pan M. R. Žalobkyní nebyly předloženy žádné listiny, z nichž by vyplývalo, že za společnost také ona právně jedná, naopak tuto možnost výslovně vyvrátila.

32. Žalobkyní uvedené skutečnosti nesvědčily o faktickém výkonu funkce jednatele. Podle § 3 správního řádu jsou správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Za tímto účelem opatřují podklady pro vydání rozhodnutí (§ 50 správního řádu). Tato skutečnost však nezbavuje žalobkyni břemene tvrzení a důkazního břemene, tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu), mají-li z nich správní orgány vycházet. Představa, že by správní orgány zjišťovaly všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly vést k vyhovění žádosti, je zcela nereálná. Jedině žadatelka sama nejlépe ví, z jakých důvodů o povolení k trvalému pobytu žádá (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66 a ze dne 22. 12. 2016, čj. 5 Azs 133/2016-38). Krajský soud tedy neshledává pochybení ze strany správních orgánů, neboť postupovaly v souladu s § 2 a § 3 správního řádu.
33. Vzhledem k obsahu výpovědi žalobkyně a k dalším zjištěným skutečnostem, měl dle názoru zdejšího soudu správní orgán prvního stupně, resp. žalovaná, spolehlivě zjištěný skutkový stav věci pro vyslovení závěru o tom, že v daném období žalobkyně funkci jednatele společnosti, i přes zápis této funkce ve veřejném rejstříku, nevykonávala. NSS v rozsudku ze dne 4. 5. 2016, č. j. 3 Azs 171/2015-145 uvedl: *účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být plněn fakticky a ne jen formálně, například simulovaným zapsáním do příslušných rejstříků*. Citovaný rozsudek se týkal neprodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu jiné závažné překážky, avšak lze jej vztáhnout i na zde řešenou věc.
34. S ohledem na uvedené posouzení činnosti žalobkyně jako jednatelky je třeba posoudit, zda žalobkyně neplněním účelu dlouhodobého pobytu závažným způsobem narušila veřejný pořádek.
35. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že se za dobu svého pobytu na území ČR nedopustila jednání, jež by bylo možné kvalifikovat jako „závažné narušení veřejného pořádku“ ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Tvrzení, že ve skutečnosti nevykonávala činnost jednatele, podle ní nemůže sama o sobě (bez toho, aby přistoupila další individuální okolnost) představovat „závažné narušení veřejného pořádku“, a to i přesto, že neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu.
36. V důvodové zprávě k zákonu č. 161/2006 Sb., jímž byla komplexně změněna úprava trvalého pobytu, je uvedeno, že novelizace byla provedena v návaznosti na Směrnici Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (sněmovní tisk č. 1107, Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, volební období 2002 - 2006, dostupné na www.psp.cz; dále jen „Směrnice 2003/109/ES“). Podle článku 6 odst. 1 Směrnice mohou členské státy zamítnout přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Při přijímání takového rozhodnutí členský stát posoudí závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí, s přiměřeným ohledem na délku pobytu a vazby na zemi pobytu.

37. Ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) je zaměřeno do minulosti. Není rozhodující, zda lze z jednání žalobkyně dovozovat, že v budoucnu naruší veřejný pořádek závažným způsobem. Je důležité, aby jednání žalobkyně bylo možné zhodnotit jako vskutku závažné porušení veřejného pořádku. „Obdobně je formulován i § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jehož výkladem se zabýval rozšířený senát a ve vztahu k němuž formuloval požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku. Není tedy žádný důvod, proč tyto požadavky nevztáhnout i na § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ovšem s tím rozdílem, že především aktuálnost a dostatečnou závažnost ohrožení veřejného pořádku je třeba pro účely trvalého pobytu vykládat odlišně než v případě vyhoštění občana EU či jeho rodinného příslušníka“ (rozsudek NSS ze dne 6. února 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, č. 2835/2013 Sb. NSS). Ke stejnému závěru došel NSS i v rozsudku ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 215/2019 - 34, „Závažné narušení veřejného pořádku dle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců je tedy zaměřeno do minulosti.“
38. Závažné porušení veřejného pořádku nenaplnuje žádné protiprávní jednání. Krajský soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, v němž NSS dospěl k závěru: „Naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku užitého v § 75 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2010, nelze ztotožnit s jakýmkoliv protiprávním jednáním cizince. Musí jít o **jednání vskutku závažné** (intenzitou, nebo významem chráněného zájmu, proti němuž směřuje) a **aktuální**, byť v porovnání s § 119 odst. 2 písm. b) citovaného zákona naplní tento pojem i jednání méně intenzivní a méně aktuální.“ Tento závěr lze obdobně použít i v nyní posuzovaném případě, neboť i zde se jednalo o neudělení pobytového oprávnění. (pozn. zvýrazněno krajským soudem)
39. Krajský soud odkazuje na bod 17 rozsudku NSS č. j. 6 Azs 345/2017-36, ve kterém NSS uvedl k novelizaci zákona o pobytu cizinců: „Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nepřehlédl, že s účinností zákona č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, do § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců přibyl nový důvod (k tomu viz též odstavec [20] odůvodnění tohoto rozsudku) pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, a sice že cizinec v době platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu bezprostředně předcházejícího podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 neplnil na území účel, pro který mu povolení k dlouhodobému pobytu bylo vydáno [písm. d) citovaného ustanovení ve znění účinném od 15. srpna 2017]. Důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb. (sněmovní tisk č. 990/0, 7. volební období, www.psp.cz) odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která neplnění účelu pobytu považuje za jinou závažnou překážku pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (například rozsudek ze dne 19. ledna 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69), s tím, že pokud je neplnění účelu dlouhodobého pobytu důvodem pro neprodloužení tohoto povolení, „tím spíše by mělo být důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání nejvyššího pobytového statusu, tedy povolení k trvalému pobytu.“ Citovaná důvodová zpráva též uvádí, že nově navrhaný důvod pro nevydání povolení k trvalému pobytu „je souladný s výhradou veřejného pořádku, jakožto důvodem pro odmítnutí přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta Evropské unie ve smyslu směrnice 2003/109/ES. Pokud jde o výhradu veřejného pořádku, je jednotlivým členským státům ponechán prostor pro uvážení, co lze za porušování veřejného pořádku považovat (aniž by tím byla dotčena příslušná judikatura Soudního dvora Evropské unie). V tomto směru lze tedy v zásadě neplnění účelu pobytu považovat za ohrožení veřejného pořádku, neboť neplnění účelu pobytu je (s výjimkou, kdy účel není plněn ze

závažných důvodů) spojeno s tím, že cizinec využívá povolení pobyt k jiným účelům, než k tomu, který mu byl povolen.“

40. Krajský soud s názorem zákonodárce, jenž vyplývá z citovaného rozsudku a v něm citované důvodové zprávy, tedy že neplnění účelu pobytu představuje narušení veřejného pořádku, v zásadě souhlasí. Soud rovněž souhlasí se závěrem NSS uvedeným v rozsudku č. j. 6 Azs 345/2017 – 37, v němž NSS konstatoval, že se *„samo o sobě nejedná o narušení veřejného pořádku potřebné intenzity, tedy o narušení závažné či přesněji řečeno narušení veřejného pořádku závažným způsobem, jak vyžadovalo na věc aplikované ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění.“* Rozšířený senát NSS v usnesení č. j. 3 As 4/2010 - 151 odmítl, že by obcházení zákona bylo možné (v daném případě šlo o účelové uzavření manželství) ztotožňovat s narušením veřejného pořádku, *„neboť zpravidla nejde o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, který by navíc sám o sobě odůvodňoval tak vážný zásah do cizincových práv, jakým je vyhoštění z území České republiky.“* Totožný závěr lze uzavřít při žádosti o povolení k trvalému pobytu. Dle rozsudku NSS č. j. 6 Azs 345/2017 – 37 lze v případě neudělení povolení k trvalému pobytu za *„závažné narušení veřejného pořádku“* považovat i menší prohřešky než ve vztahu ke správnému vyhoštění (což bylo jedním z důvodů, proč Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 71/2010 - 112 za důvod pro neudělení povolení k trvalému pobytu považoval i účelové prohlášení otcovství), nicméně *neplnění účelu dlouhodobého pobytu samo o sobě závažným narušením veřejného pořádku není.*
41. Judikatura vztahující se k dlouhodobým vízům a pobytům rovněž nepovažuje neplnění účelu pobytu za závažné narušení veřejného pořádku. V takových případech se neaplikuje § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Takové neplnění se považuje za jinou závažnou překážku (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69). O tom, že neplnění účelu pobytu nelze brát jako závažné narušení veřejného pořádku jako důvod pro neudělení povolení trvalého pobytu ve smyslu § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, svědčí rovněž novelizace tohoto ustanovení, jež upravuje nový samostatný důvod pro zamítnutí žádosti mimo dosavadního § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců (bod 39 tohoto rozsudku). K této novelizaci se dále vyjádřil NSS v rozsudku 6 Azs 345/2017-37 *„Tuto novelizaci proto – s ohledem na její systematiku – nelze chápat jako upřesnění obsahu skutkové podstaty narušení veřejného pořádku závažným způsobem, resp. jako příkladný výčet situace, kterou lze (a bylo lze) za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu dosavadního ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců považovat, neboť jinak by se novelizace týkala (resp. měla se týkat) právě dosavadního písm. g), resp. nynějšího písm. e) ustanovení § 75 odst. 2.“*
42. Cizinec neplnící účel dlouhodobého pobytu sice porušuje jednu z povinností vyplývajících mu ze zákona o pobytu cizinců, neohrožuje však některý ze základních zájmů společnosti. Toto jednání se zájmem státu na regulaci pohybu a pobytu cizinců na jeho území určitým způsobem koliduje, avšak toto jednání nelze považovat za tak závažný excés, jímž by došlo k narušení veřejného pořádku závažným způsobem.
43. Neplnění účelu pobytu lze dle výše uvedeného rozsudku (rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011 – 69) požadovat za jinou závažnou překážku. Za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ČR může být činnost naplňující znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Podle tohoto ustanovení se nelegální prací rozumí *práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo*

v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce. Při výkladu tohoto pojmu a jeho aplikaci je vždy nutno přihlížet ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činností, které by bylo možné označit za nelegální práci. Konkrétní okolnosti musí nasvědčovat takové intenzitě případného porušení pravidel o zaměstnanosti, resp. intenzitě porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, jež by ospravedlňovala aplikaci závažných překážek bránících dalšímu pobytu cizince na území ČR (srov. např. rozsudek ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 192/2019 – 25, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 235/2019 – 33, či ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 Azs 98/2019 – 32).

44. NSS v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 23/2020-36 uvedl *„Kasační soud rovněž v minulosti jako jednu z relevantních skutkových okolností zhodnotil to, že cizinec sám uvedl správnímu orgánu skutečnosti svědčící o výkonu nelegální práce, což dle soudu „podporuje závěr, že v jeho případě nešlo o úmyslné porušení či obcházení zákona, jako spíše o neporozumění podmínkám získaného povolení k pobytu. Tato okolnost sice nemá žádný dopad na to, že stěžovatel měl povinnost si podmínky pro možnost výkonu zaměstnání v rámci získaného pobytového povolení zjistit, má však v nyní posuzované věci značný vliv na naplnění neurčitého právního pojmu „závažnost překážky“ pobytu cizince pro účely prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců“ (rozsudek č. j. 9 Azs 192/2019 – 25).“ Správní orgán by měl zhodnotit, zda jednání žalobkyně dosahovalo takové intenzity narušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, jenž by zamítnutí žádosti žalobkyně k dalšímu pobytu ospravedlňovaly. Krajský soud má za to, že vzhledem k tomu, že žalobkyně uvedla všechny skutečnosti stran její činnosti jako jednatelky, nedocházelo v jejím případě k úmyslnému porušení či obcházení zákona. Soud se ztotožnil se závěrem NSS v citovaném rozsudku, tedy pokud žalobkyně sdělila všechny skutečnosti svědčící o výkonu nelegální práce, vypovídá tato neznalost právní úpravy spíše o absenci úmyslného porušení právních předpisů, resp. zákona o zaměstnanosti, ze strany žalobkyně. Žalobkyně fakticky prováděla závislou práci, i když se domnívala, že vykonává práci jednatelky. Nebylo to tedy tak, že by žalobkyně vykonávala nějakou další závislou práci u jiného zaměstnavatele, což by svědčilo o úmyslném jednání. Žalovaná měla přihlídnout ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činností, jež označila za nelegální práci a zhodnotit intenzitu porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, což neučinila. Žalovaná bez dalšího uzavřela, že neplnění účelu pobytu, společně s výkonem nelegální práce dosáhlo intenzity závažného porušení veřejného pořádku. Zdejší soud však, s ohledem na výše uvedené, závažné porušení veřejného pořádku v jednání žalobkyně neshledal.*
45. Námitka neprokázání soustavnosti výkonu práce, je nedůvodná. Žalobkyně sama uvedla, od jakého data je v předmětné právnické osobě jednatelkou a také že nikdy neměla přístup k účtu, nepodepisovala smlouvy, jednala především s panem R. apod. Z výslechu žalobkyně tedy vyplývá soustavnost předmětného jednání. Žalovaná se k tomuto dostatečně vyjádřila v napadeném rozhodnutí. Námitka žalobkyně ohledně skutečnosti, že Ministerstvo a žalovaná nejsou oprávněny posuzovat nelegální práci, je rovněž nedůvodná. I k této skutečnosti se žalovaná vyjádřila v napadeném rozhodnutí. Zdejší soud souhlasí se žalovanou v tom, že ani ona, ani Ministerstvo nemají pravomoc rozhodovat o tom, zda se žalobkyně dopustila přestupku či správního deliktu na úseku zaměstnanosti. Žalovaná a Ministerstvo jsou však oprávněny posoudit, zda činnost žalobkyně vykonávala závislou

práci či nikoliv. S tímto názorem se jistě ztotožnily i soudy v jiných řízeních, ve kterých posuzovaly nelegální práci a neoprávněnost posuzování této skutečnosti nekonstatovaly (srov. například rozsudek zdejšího soudu č. j. 29 A 91/2019-36 či rozsudek NSS č. j. 1 Azs 23/2020-36 nebo č. j. 2 As 62/2011 - 77).

46. Neplněním účelu předchozího dlouhodobého pobytu žalobkyní a nelegální práci žalobkyně tedy k narušení veřejného pořádku dle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců závažným způsobem nedošlo. K naplnění tohoto ustanovení by došlo pouze, pokud by k narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu pobytu přibýly další individuální okolnosti, které by byly takové intenzity, že by umožnily hodnotit způsob narušení veřejného pořádku jako závažný. Například, pokud by žalobkyně již v době podání žádosti o povolení pobytu věděla, že účel plnit nebude nebo vykonávala závislou práci u jiného zaměstnavatele. Výkon nelegální práce v uvedených souvislostech není takovou okolností, která by byla možná ke konstatování závažného porušení veřejného pořádku. Jak soud uvedl výše, z chování žalobkyně bylo patrné, že pro svoji neznalost mohla mít za to, že skutečně činnost jednatelky vykonává.
47. Krajský soud závěrem uvádí, že námitka nepřiměřenosti a dopadů rozhodnutí žalované na soukromý a rodinný život žalobkyně není důvodná. Se zamítnutou žádostí k povolení k trvalému pobytu není spojena povinnost žalobkyně opustit území ČR. V takovém případě by žalobkyni pouze nebyl přiznán vyšší pobytový status. Žalobkyně by byla nadále oprávněna na území ČR pobývat na základě jiných pobytových oprávnění, pokud splní podmínky pro jejich vydání. Poněvadž rodina žalobkyně žije na Ukrajině a žalobkyně ji zde navštěvuje, nemůže být neudělení povolení k trvalému pobytu ani nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného života.

VI. Závěr a náklady řízení

48. S ohledem na výše uvedené krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil z důvodu nezákonnosti dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na ní, aby zajistila nápravu shora vytčených vad.
49. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl
50. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna zástupce žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3\,100$ Kč a 2×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
51. Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 9 800 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. března 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předseda senátu